

Skočiť je jednoduché

Bol príjemne chladný, jesenný večer. Všade navôkol bola už tma. Adam bol skoro na mieste. Už mu ostávalo zísť iba menšieho kopca. Srdce mu búšilo rýchlejšie než obvykle, ale i napriek tomu vykročoval smelo a pokojne, pretože vedel, že ho nikto a nič nesleduje. Zastavil na kraji kopca a rozhl'adel sa.

Nechápem, ako je možné, že toto miesto je ešte stále bez kamier. Áno, viem, že kamery sa zabudujú, až keď sa niekto odhodlá, vždy sa čaká na prvého, dotedy nehnú ani prstom, ale aj tak. Ved' je to tu predsa ideálne na...

No náhle sa v ňom rozhorel neopísateľný hnev. Taký, že nebol schopný ani dokončiť myšlienku. Niekto tam je. Ešte z diaľky spozoroval obrys mužskej postavy sediacej na lavičke. Prižmúril a zopár krát zažmurkal, pretože nechcel uveriť tomu, čo práve uvidel.

Do šľaka! Tento večer mal patriť mne a on... On si tam proste sedí!?! Nemôže sedieť niekde inde? Prečo práve tu, uprostred ničoho? A čo tu preboha robí tá poondiata lavička?! Kto a hlavne načo ju tu postavil? Cítia sa lepšie, keď si predtým posedia?

Nachvíľu sa zamyslel, v čom by sedenie na lavičke mohlo pomôcť, a keďže na nič rozumné neprišiel, pokračoval vo svojich úvahách.

A čo teraz? Mám prísť zajtra? Ved' dnes je už koľké zajtra? A čo ak tu i on bude aj zajtra? Alebo čo ak aj on... Nie, on nie, ved' načo by aj... Asi len zbytočne prehánam, určite je to len nejaký bezd'ák. A možno dokonca spí.

Adam teda pokračoval v ceste, no teraz už nie tak sebavedome ako predtým. Snažil sa ísť potichu, aby svojho nečakaného host'a nezobudil. Kopec schádzal pomaly a jednoducho pozeral pred svoje nohy, ale v tme len ťažko rozoznával, čo bolo pred ním. K lavičke bol čoraz bližšie, ale ani teraz nedokázal potvrdiť či vyvrátiť svoju teóriu o spiacom bezdomovcovi. Uprel teda naňho zrak, no vtom sa mierne pošmykol. Udržal rovnováhu, ale aby sa vyhol pádu, stúpil stranou na drevenú haluz, ktorá následne hlasito zapraskala. Adam ostal nehybne stáť a čakal, čo sa stane.

Muž sediaci na lavičke sa pokojne otočil, akoby ho očakával, a pozdravil: „Prajem príjemný večer!“ Z diaľky sa muž Adamovi zdal mohutnejší, no teraz zistil, že jeho široké obrasy dotváral akýsi starý kabát.

Adam ostal zaskočený, a jediné, na čo sa zmohol, bolo len letmé zahundranie: „To ešte len bude.“ Potom zišiel dole, celkom až k lavičke a postavil sa kúsok vedľa nej. Keď Adam

podišiel bližšie, všimol si aj starcove nohavice. Pôsobili staro, celé boli ošúchané a na kolenách mali záplaty.

„Nechceš si prisadnúť?“ opýtal sa ho starý muž a pohľadom namieril na prázdnu časť lavičky.

Bohovské! vykrikoval si v duchu. Takže moje nasledujúce chvíle budú sprevádzané nejakým starým úchylákom. Neskutočné! Vedel som, že som mal ísť už včera.

„Nie, rád si postojím,“ nevďačne vyhrklo z Adama, ktorý si nervózne vyhrnul hodinky spod bundy a snažil sa ich namieriť tak, aby ich mesačný svit aspoň trochu osvietil. Prižmúril a zistil, že vlak príde približne o päť minút.

Päť minút je ešte bohovsky veľa. Za päť minút sa dá stihnúť hocičo. Stať sa slávnym, zbohatnúť, pohádať sa, zničiť si povest', stratit' dôveru poslednej blízkej osoby, prejsť pol kilometra, dokonca poniektorí dokážu za päť minút i zaspať, no ja sa nedokážem zbaviť starého čudáka prikovaného k lavičke.

„Čo tu vlastne chcete o takomto čase?“ prelomil mŕtve ticho Adam.

„Čakám na vlak,“ opäť pokojne odvetil starý muž a Adama div, že na mieste netrafil šľak. Tak to ani náhodou! Toto je môj vlak! Čakám naň už posledné dva mesiace a žiaden starý dedo mi ho teda nevyfúkne. Tá drzosť!

„Ale tu nie sme na stanici,“ namietol Adam, v snahe overiť si, či obidvaja čakajú s rovnakým úmyslom a následne hlbokým hlasom zdôraznil, „tu vlak nezastaví.“

„Ja viem,“ s azda ešte väčším pokojom než predtým odpovedal starec. Jeho stoický prístup vyvolal v Adamovi o to silnejšie rozhorčenie.

No tak to v žiadnom prípade! Čo si o sebe vôbec myslí?! Akým právom si privlastňuje môj vlak? Dobré, možno tu bol skôr, a prosím, možno tu má svoju vlastnú lavičku, ale to z neho ešte nerobí majiteľa železníc. Na moju obranu, on mal na to viac času i šancí. Ak dokázal čakať doteraz, môže čakať ešte o deň dlhšie. Veď predsa...

Vtom Adamove myšlienky prerušilo hlasné trúbenie prichádzajúceho vlaku. Starec sa zodvihol z lavičky a pomalým krokom podišiel bližšie ku koľajniciam.

Čo to do pekla robí?! Načo sa ide on hádzať pod vlak? Veď možno o pár dní zaspí vo vani, alebo sa spláchne na záchode alebo zabudne dýchať, alebo ho prehltnie gauč pred telky. Neskôr začal premýšľať už racionálne.

Je však jasné, že vlak môže patriť len jednému z nás. Ja, mladý a plný síl, proti starému, chabému dedovi. Je to súboj na život a na smrť. Len s tým, že ten, čo dnes prežije, bude považovaný za porazeného.

Starec ostal stát' len kúsok od koľajníc. Adam stál zopár metrov za ním. Zvuk sa zosilňuje, vlak sa približuje veľkou rýchlosťou a opäť výstražne trúbi, no tentokrát to už znelo hlasnejšie. Starcom ani len nepohlo. Koľajnice sa chvejú a roztriasli aj zem okolo. Adamove srdce sa opäť rozbúšilo. Vlak posledný krát trúbi. A je to tu. Teraz prišla tá chvíľa. Adam schmatol starca za kabát a stiahol ho na zem, ďalej od koľajníc. Starec spadol, Adam zavrel oči a vyskočil naproti prichádzajúcemu vlaku.

Čas sa nachvíľu spomalil. Obrovská bolesť prešla celým Adamovým telom, no keďže bol plný adrenalínu, nepocíťoval ju až tak veľmi, ako by si bol myslel. Po celý čas mohol cítiť drvivý odpor každej jednej bunky v tele, ktorá nechcela vypovedať službu. Zrazu zacítil tú obrovskú rýchlosť, akou mu krv prúdila v žilách. Avšak bolesť mala trvať iba zlomok sekundy, no neustále pretrvávala. Niečo nie je v poriadku. Adam otvoril oči.

Jeho hlasné „Do šľaka!“, v ktorom sa skrýval hnev, agresia, ale i beznádeja neúspech sa stratilo v doznievajúcom hluku drkotajúcich koľajníc. Adam totiž ležal len malý kúsok od toho hlasitého monštra. Hlavu mal zaborenú v okolitom štrku a z nosa mu stekali pramienky krvi. Preklíňal, nahlas nadával a ešte stále nemohol uveriť tomu, že obaja vyšli zo súboja ako porazení. Totiž v momente, keď sa Adam chystal skočiť, ležiaci starec zachytil jeho nohu, a tak namiesto túžobného víťazstva leží teraz v kaluži svojej prehry.

Hlasný zvuk vlaku sa pomaly strácal v diaľke, až načisto utíchol. Až teraz sa Adam postavil zo zeme a jeho vyčítavý pohľad plný hnevu sa zastavil na starcovi, ktorý už ako obyčajne, sedel na svojej lavičke.

„Čo to do pekla... čo to do pekla malo znamenať!?“ vykrikoval naňho zúrivo, no starec nereagoval, a tak Adam pokračoval, „ste len jeden odporný starý sebec! Mali ste na to viac príležitostí než som ja mal všetkých svojich dní a stále ste tu! A keď zbadáte, že niekto má na to odvalu, nedoprajete mu to!“

Starec sa len schuti zasmial, zakašľal si a posmešne zopakoval: „Tak odvalu, hovoríš?“

Adam spätne nezareagoval. Musel teraz riešiť iný problém. Neustále mu krvácalo z nosa. Vybral si teda vreckovku, zapchal si ňou nosné dierky a zaklonil si hlavu dozadu.

„Záklon hlavy ti nijako nepomôže,“ poradil mu starec a po chvíli doplnil, „akurát sa budeš cítiť horšie, ale tak či onak, nezomrieš.“

Adam však nedal na jeho radu a naďalej sa tváril, že ho nevníma. Svoju pozornosť mu venoval, až keď sa starec ozval znova: „Ďalší vlak ide o pol hodinu.“

„Viem,“ náhle a nevďačne odvetil stlmeným hlasom Adam, keďže ešte stále mu z nosa tiekla krv.

Viem presne kedy ide ďalší poondiaty vlak! Viem jeho presný názov, viem, že je to rýchlik. Viem aj to, že predošlý vlak bol osobák a vlak pred ním z technických príčin ani nevyštartoval. Snád' si ten starý dedo nemyslí, že som nejaký amatér. Plánovať samovraždu nie je nič ľahké. Každá chyba ma môže stáť život... teda smrť.

Potom sa bez slova posadil vedľa starca na lavičku. Nastalo ticho. Obaja boli totiž príliš zaneprázdnení svojimi zraneniami.

Do pekla! Ide mi urvať hlavu a to všetko len kvôli tomuto tu. Už mohlo byť po všetkom. Potom sa pozrel na starca a všimol si, že aj on je zranený.

Ale, pozrime! Aj náš zrelý pán krváca. Nečudoval by som sa, ak by tu vykrvácal. To by bola pecka. Chlap sa ide hodiť pod vlak, ale zomrie na vykrvácanie z kolena. To by bol príbeh! Isto by sa dostal na titulku aspoň miestnych novín.

„Nemáš ešte jednu?“ opýtal sa starec po chvíli.

Adam nachvíľu zaváhal. Tak už sa aj on bojí, že vykrváca? Vieš čo, dedo? Dám ti ju, o titulku ma predsa nesmieš pripraviť. Mne už aj tak budú zbytočné. O pol hodinu príde ďalší vlak a ja už rovnakú chybu nedopustím.

Starec si vzal vreckovku a priložil si ju na ranu na kolene. Adam sa nenápadne pozrel na vážnosť jeho zranenia, ale v tme videl len to, že jeho stará záplata bola roztrhnutá.

Po chvíli sa Adamovi podarilo zastaviť krvácanie a zamyslel sa. A čo teraz? Nemôžem ísť už nikde inde. Toto je ideálne miesto. Trasa železnice je tu priama. Vlak tu dosahuje najvyššiu rýchlosť. Všade inde je trasa kľukatá a vlak sa len vlečie. Toto je jediné správne miesto. Musím sa len nejako vysporiadať s tým starcom.

„Ďalší vlak je môj,“ oboznámil ho Adam so svojou neodbytnosťou, a keďže starec neodpovedal, Adam namieril zrak na cestu v diaľke a pokračoval, „ak sa poponáhľate a budete mať šťastie, možno ešte chytíte nejaký kamión.“

„Prečo si ty nechytíš nejaký kamión?“ nečakane rýchlo odvetil starec.

Táto otázka Adama mierne zaskočila, nepredpokladal totiž, že starec zareaguje tak rýchlo, no i napriek tomu mu vzápätí odvetil. „Predsa len, vlak je istota,“ naľahoval čas Adam, pokiaľ nevymyslel nejaký obstojnejší argument a po chvíli dodal, „a ak by zrazil mňa, šofér by mal výčitky do konca života, pretože by ukončil mladý život. Ale keď zrazí Vás, nebude ho to toľko škrieť. Nikto mu to nebude mať za zlé. Dokonca i polícia to vezme ako poľahčujúcu okolnosť.“

Starec sa nenechal uraziť a namiesto toho sa ho opýtal: „A ty si myslíš, že rušňovodič výčitky mať nebude?“

Tak nad tým som sa nikdy nezamýšľal. V živote som žiadneho nevidel. Nepíše sa o nich v médiách, nespomínajú sa v rádiu. Vždy sa povie len všeobecne. To vlak narazil do auta, nie rušňovodič. To vlak sa vykoľajil, vlak mešká. Navyše rušňovodiči nie sú väčšinou trestne stíhaní. Oni v tom momente nedokážu spraviť nič. Nie je to ich vina. Sú len bezvýznamnou súčasťou tohto verejného sprostredkovateľa smrti.

Keďže Adam ostal zamyslený, stavec odpovedal zaňho: „Rušňovodiča si mnoho ľudí spája len s nejakým strojom. Tvrdým, bezcitným mužom, ktorého cestujúci nikdy neuvidia a predsa vkladá doňho dôveru, že ho bezpečne prepraví do cieľa. A myslia si, že keď sa mu nejaký blázon hodí pod vlak, rušňovodič len bezstarostne mávne stieračmi a pokračuje ďalej.“

Tak to sa teda mylíš dedo. Blázni sa nehádzu pod vlak, oni na teba len tupo zazerajú a snažia si získať pozornosť všetkých naokolo, ktorých nakoniec aj oni sami považujú za bláznov. Avšakani jeden z mojich predchodcov, ktorí to už dnes majú za sebou, nebol o nič väčší blázon ako si ty alebo ako ten, čo každý deň čaká krajší zajtrajšok.

„Bezmocnosť a tma ho ospravedľujú,“ myšlienkami sa Adam vrátil späť k rušňovodičovi.

„Áno, tma,“ zasmial sa stavec, „tma ospravedľuje nás všetkých. Do tmy ukrývame všetky naše skutky, mysliac si, že ostanú zahalené.“ Nachvíľu sa odmlčal a potom vyčítavo pokračoval: „Ty si tiež prišiel v tme, takže si zbabelý ako každý iný.“

„Ja? ohradil sa Adam, „ja nie som zbabelý! Keby ste tu nebol býval, dokázal by som vám to! Dokázal by som to všetkým!“

„Skočiť je jednoduché,“ odvetil stavec, „to dokáže hoc aj malé dieťa.“

„Ale vy nie!“ prerušil ho Adam, „zato ja som mal odvahu za nás oboch!“

Stavec sa pri tomto slove tentokrát už nezasmial. Namiesto toho vážnym a hlbokým hlasom náhle zvolal: „Odvahu?! Ty nemáš ani potuchy o tom, čo je odvaha!“

Adam sa preľakol, ale snažil sa nedávať to príliš najavo. Hrud' sa mu však stiahla a srdce sa mierne rozbúšilo. Vôbec si totiž nevedel predstaviť, že tento stavec dokáže ešte zvýšiť hlas.

Stavec pokračoval vo svojom búrlivom prejave ďalej: „Odvaha znamená ostať stáť pevne nohami na zemi, keď sa všetko pod tebou rozpadá! Odvaha je čeliť svojim problémom, aj keď vieš, že vyriešením jedného, prídu ďalšie dva! Odvaha je vytrvať blúdiť svetom každodennosti!“

Adam ostal ticho, starcov prejav ho príliš zaujal na to, aby mu ho bol schopný prerušiť. Namiesto toho sa zamyslel nad poslednou vetou, ktorú stavec povedal.

Svet každodennosti? Takže tak sa to volá? Čouž len on o ňom môže vedieť? Čo môže vedieť o tom, ako okolo mňa všetky veci sednú. Všetky, až na jednu. Až na tú poslednú, ktorá

žiarila zo všetkých najdlhšie, a ktorá, na rozdiel od všetkých ostatných, nezhasla sama od seba.

Adam sa mierne mykol, späť do reality ho opäť vrátil starec, ktorý ho ďalej poučal: „A nemysli si, že ľudia, kvôli ktorým to chceš spraviť, ťa budú ľutovať. Možno sa ich to letmo dotkne, možno spravia o jeden falošný úsmev menej, no to je všetko. O týždeň po tebe nebude ani chýru. Budeš ležať zavalený pod kameňom a zopár blízkych ti príde naň z času na čas položiť hrst kvetov, pretože ich bude škriekť svedomie, že ti ich mali priniesť skôr. Možno ti dokonca i zapália sviečku, aby tvojim roztriešteným pozostatkom, dva metre pod zemou, bolo teplejšie. A tým to skončí, po čase sa i oni opäť vrhnú do víru tohto sveta.“

Adam ostal ticho, chcel vedieť s čím ďalším starec príde.

„Samovražda, chlapče, dnes už nie je tým, čím bývala. Nie je už ničím výnimočným a stala sa takmer dennou rutinou. Kedysi mávala zmysel, pohla ľuďmi, ba dokonca možno aj poukázala na problém, ale dnes... dnes už nie je komu ukazovať. Všetci sú slepí a vidia, len keď im to príde vhod. Len málo ľudí nosí dnes okuliare. To je svet, v ktorom dnes žijeme. Neostáva nám nič iné, než sa vzoprieť a kráčať napriek svojmu osudu.“ Na chvíľu sa odmlčal.

Po chvíli starec dodal: „Bože, chlapče, a hlavne si nič dopredu neplánuj a za nič na svete sa nikdy na nič neteš! To je druhá najväčšia chyba, ktorú robíme.“

Adam sa snažil spomenúť, kedy sa naposledy na niečo naozaj tešil, ale jeho myseľ ostala prázdna. Zdá sa, že túto radu už dávno poznal. No svoju samovraždu mal naplánovanú do posledného detailu. Preto mu dal podvedome za pravdu, ale ešte stále nevedel, čo starec považuje za prvú, najväčšiu chybu. Starec však prestal rozprávať.

„Druhá?“ ozvalo sa z Adama po chvíli, ale nechcel sa spýtať priamo na prvú, pretože to by odhalilo jeho záujem o slová, ktoré starec rozprával.

„Hej, druhá,“ neprezradil starec a prinútil chlapca rozhodnúť sa.

Adam na chvíľu zaváhal. Má sa starca spýtať na návod k prežitiu? Chce ho vôbec poznať? Dokáže sa v živote ešte pre niečo zapáliť? Starec rozpráva múdro, no jeho slová sa ťažko počúvajú.

Tento starec nie je ako každý iný. Pri samovrahoch sa všetci zaujímajú len o jednu vec – prečo to spravil. Jemu je však úplne ukradnuté, prečo tu dnes som. Skôr mu ide o to, aby mi ukázal, prečo by som tu dnes byť nemal. Ten starec isto tuší, že ja dobre viem, o čo mu ide. Viem však, o čo ide v živote mne samému?

„Aká je tá prvá?“ rozhodol sa nakoniec Adam.

Starec sa na zlomok sekundy potešil, no vzápätí mal už opäť utrápenú tvár. Zhlboka sa nadýchol a povedal: „Azda najväčšou ľudskou chybou je, že človek vždy čaká, že sa ľudia k nemu zachovajú tak, ako by sa on sám zachoval k nim.“

Napriek tomu, že starec opäť múdro odpovedal, Adam dobre vedel, že jeho odpoveď vlastne nebola až taká dôležitá. Najväčšia chyba v živote je predsa pre každého iná, vždy je univerzálna, no starcovi nešlo o to, aby sa hral na mudrca. Chcel len vyprovokovať chlapca, aby sa spýtal, chcel v ňom vzbudiť zvedavosť, ktorú pokladal za hybnú silu života.

Tajomné ticho prerušilo až ešte stále vzdialené trúbenie vlaku. Opäť prichádza. Adam sa mierne mykol. Ešte stále ho niečo v ňom nútilo postaviť sa. Ešte stále tu bola možnosť na všetko zabudnúť. Aj starec si všimol jeho rozpoltenosť. Vedel, že jeho skutočné rozhodnutie príde až teraz.

Vlak sa približoval čoraz bližšie, koľajnice sa opäť rozochveli, tlkot srdca sa opäť zrýchlil. Vtom sa Adam náhle prudko postavil a rýchlo vybehol ku koľajniciam. Starec sa chcel okamžite vybrať za ním, no bolesť v jeho kolene mu už nedovoľovala ani vstať. Napriek tomu to skúsil, ale márne.

Hlasité trúbenie vlaku a zosilnené svetlá opäť rozbúrili temnú noc. Vzduch, ktorý vlak tlačil pred sebou, narážal Adamovi ostro do tváre a tlačil ho ďalej od koľajníc. On sa však postavil naproti prichádzajúcemu vlaku a azda naposledy pozrel priamo na jeho kabínu. Oslepujúce svetlá a ohlušujúci zvuk ho v tú chvíľu pozbavili jeho dvoch najdôležitejších zmyslov a opäť preňho nastala tma. A práve vtedy prišla tá chvíľa. Bolo po všetkom.

Večne spútaný zabijakna koľajniciach opäť len prefrčal okolo chlapca. Adam stál tak blízko povedľa neho, že sa ho skoro dotýkal. Naklonil sa naproti narážajúcemu vzduchu, ktorý bol tentokrát omnoho mohutnejší a užíval si tú tenkú hranicu medzi životom a smrťou.

Ešte predtým však stihol uprieť svoj pohľad na rušňovodiča, ktorého tvár zazrel len na zlomok sekundy.

Tak to je on? On je ten, ktorý tomu celému velí? Vyzerá predsa ako obyčajný muž. Možno je to milujúci manžel, otec, ktorý sa ponáhl'a domov k rodine. Alebo je to obyčajný výtržník, ktorý sa nemá kam ponáhľať a ešte dnes v noci vylúpi miestnu pumpu. Alebo nie je ani jedným z nich. Na tom vlastne ani nezáleží. Ale jedným som si istý. Rozhodne to nebol žiaden stroj.

Starec sa potešil, ale nedával to najavo. Adam naňho už neprehovoril. Ani sa nerozlúčil. Jednoducho bez slova, v doznievajúcom hluku vzdáľujúceho sa vlaku, prešiel popri lavičke a odišiel.

Práve som ušetril mestu peniaze na nové kamery. Nie preto, že by som sa bol zľakol. Nie preto, že by som azda mal chuť žiť, to nie... ale preto, že ostať nažive sa mi v tejto chvíli vidí ako jediné rozumné. Nemám pre čo žiť, ale rovnako už ani nemôžem nájsť nič, pre čo zomrieť. Starec ma svojimi slovami donútil k životu. Nie som mu za to vďačný. Ale ani mu to príliš nevyčítam.

Nasledujúci večer sedel starec opäť na svojej lavičke a pozeral do prázdna. Z večerného pokoja ho vyrušila až prichádzajúca mladá tinedžerka. Príliš sa neobťažovala nevzbudiť pozornosť. Kráčala rýchlo, akoby chcela úmyselné spadnúť, no nepodarilo sa jej to. Starec ju už z diaľky započul a bol mierne zaskočený, že sa dievča tak rýchlo dostalo až pred jeho lavičku.

„Čo tu robíte?“ odrazu sa nevráživo spýtala.

„Čakám na vlak,“ pokojne odvetil starec.

„Ale tu nie sme na stanici, tu vlak nezastaví,“ namietlo dievča znepokojene.

„Ja viem,“ opäť pokojne odvetil starec.

„Nechceš si prisadnúť?“ opýtal sa starec po chvíli a pohľadom zamieril na opustenú stranu lavičky.

„Nie, rada si postojím,“ chladno prejavilo dievča svoj nesúhlas a premeralo si starca dôkladnejšie. Mal na sebe rovnaký starý kabát a rovnaké ošúchané nohavice. Jej pozornosť zaujali najmä starcove záplaty. Na jednom kolene mal totiž inú než na tom druhom. Čerstvo zašitú. Všimla si aj starcovu palicu, ktorá bola opretá o lavičku.

„Ako sa voláš?“ prelomil dlhšie mlčanie starec.

„Phoebe,“ po chvíli neochotne prezradila.

„To je krásne meno,“ polichotil jej starec a s náhlym entuziazmom pokračoval, „tak sa volala aj moja malá sestrička. Bohatstvo! Tú keby si poznala. Bola tým najmúdrejším človekom na svete!“

Phoebe sa naňho zrazu pozrela s chápaným pohľadom a pomaly sa priblížila k lavičke. Bez slova si prisadla vedľa starca, ktorý z jej dychu ihneď zacítil alkohol. No i napriek tomu jej začal rozprávať o svojej mladšej sestre.

Jeho rozprávanie bolo pútavé, starec bol naozaj skvelý rozprávač. Vždy sa snažil zastat' neutrálny postoj, aby pôsobil čo najobjektívnejšie, no v momente, keď si zívól, už ani on nedokázal udržať slzu, ktorá si tak dlho razila cestu von.

Napriek tomu, že starcove rozprávania Phoebe naozaj zaujalo, dievča po čase neodolalo únave, spôsobenej alkoholom, a zaspalo. Starec si to všimol a odmlčal sa. Vyzliekol zo seba svoj starý kabát a zakryl ním dievča.

Phoebe sa zobudila až na hlasné trúbenie vlaku. Náhle sebou rýchlo trhla a roztvorila oči. Prenikavé svetlá vlaku ju mierne oslepili, no i napriek tomu mohla zazrieť starca. Nesedel už vedľa nej, ale stál blízko pri koľajniciach opieral sa o svoju palicu. Ešte raz sa na ňu pozrel. Následne pozbieral všetku svoju ostávajúcu energiu, zaprel sa o poranenú nohu, aby azda ešte posledný krát cítil skutočnú bolesť a zahundral: „Dúfam, že ti fungujú stierače.“ Potom sa odhodlal. Skočil. Ved' predsa, ako sám starec povedal, skočiť je jednoduché.

Jeho utrápene telo sa roztrieštilo všade navôkol. Hlasné a bezvýznamné škrípanie brzd vlaku len dotváralo atmosféru starcovho rozhodnutia. Stála však jeho obeta za záchranu mladého dievčaťa? Chcel starec použiť seba ako odstrašujúci príklad?

Dievča však na lavičke už nesedelo, ostal tam len starcov kabát. Určite bolo v šoku a rýchlo utieklo preč. Ale sedelo tam vôbec niekedy nejaké dievča, alebo bol starec jediný, kto ho tam mohol vidieť sedieť? A bolo to skutočne dievča, kto bol podgurážený alkoholom?

„Aha!“ skríkol Adamov otec a div, že sa neoblial kávou, ktorú si popíjal od skorého rána, „veril by si tomu? Nejaký starý, ožratý blázon sa hodil pod vlak. Asi sa už nemohol dočkať!“ Schuti sa zasmial a hlasno si odpil ďalší malý dúšok kávy.

„Blázni sa pod vlak nehádzu,“ nevďačne si zašomral Adam, no otec ho zrejme nepočul. Potom, domnievajúc sa, že ide o starca, ktorého prednedávnom stretol, sa spýtal: „Ožratý?“

„Ved', čo si hluchý? Hovorím, že ožratý,“ nevďačne odvetil otec a odcitoval z novín, „na mieste činu bola nájdená rozbitá fľaša alkoholu, z čoho policajti usúdili, že muž konal pod vplyvom alkoholu.“

„Aha... a to im stačí? Žiadne testy? Žiadne ďalšie vyšetrenia?“ zhrozil sa Adam.

„Načo ďalšie vyšetrenia?“ namietol otec, „čo si nepočul, že tam bola nájdená fľaša alkoholu?“

„Musel mať predsa nejaký dôvod. Nemohol sa len tak opiť a hodiť pod vlak, to sa mu nepodobá,“ nahlas rozmýšľal Adam a po chvíli sa spýtal, „ty tomu veríš?“

„Čomu verím?“ nechápavo sa opýtal otec.

„No tomu, že bol opitý,“ vzápätí vysvetlil Adam.

„Pozri chlapče, je to tu čierne na bielom,“ odpovedal otec a tresol rukou po časti novín kde sa nachádzal článok o starcovej samovražde, „jasne, že tomu verím. Tak je to predsa v novinách.“ Následne hodil noviny na stôl, pošpáral sa medzi zubami a po chvíli si vytiahol z vrečka balík cigariet. Potom sa vybral na balkón.

Adam pristúpil bližšie k stolu a v novinách pátral po článku, o ktorom sa rozprávali. Dlhšiu chvíľu ho však nemohol nájsť. Nebol na titulnej strane, ako Adam spočiatku očakával. Preto musel noviny prelistovať druhýkrát, až ho nakoniec zbadal.

Malý stĺpček o samovražde neznámeho opitého starca sa v novinách ocitol tesne nad reklamou na zubnú pastu. Obsah krátkej správy vyplňala najmä veľká pochvala a vyzdvihnutie starostu, ktorý rozhodol, že na miesto budú následne nainštalované kamery.

Adam opäť položil noviny na stôl a povzdychol si: „Tak sám sebe pomôcť nedokázal...?“